

Folkethingets Side. Til dette Medlem svarer Tscherning følgende, som jeg haaber, at den ærede Formand under Hensyn til, hvad der iøvrigt er fremdraget og oplæst af tidligere Talere her i Salen, vil tillade mig at oplæse. Tscherning siger: „Førend jeg gaar ind paa Forhandlingen, saa vilde jeg forstikke mig, om jeg ikke hørte rigtigt, da jeg hørte den sidste ærede Taler sige, at han havde understøttet det daværende Medlem for Maribo i hans Forslag til at begrænse den foreløbige Lov til 31te Mai for derved at hindre Gjentagelse af Opløsningen“. Saa afbryder Lindberg: „Ja, det var min Mening“. Herefter fortsætter saa Tscherning: „Han har altsaa vidst, hvad han gjorde; han har villet begrænse det kongelige Prærogativ; det er den Veie, som det ærede Medlem gaar, naar han vil skaffe Fred og Overensstemmelse tilveie i Landet. Det vil jeg bede de ærede Medlemmer bemærke; det er Veien, man gaar; man søger ad Omveie at begrænse de vigtigste kongelige Prærogativer, og, naar man saa har været nødt til at benytte disse Prærogativer, og nu have vi set, at det var heldigt, de bleve benyttede, saa klager man over de Midler, der har maattet anvendes for at benytte dem; hertil er det værd at lægge Mærke.“ Saa siger Tscherning endvidere: „Jeg vil give Ministeriet den fuldstændigste Erkjendelse af, at den Handling — nemlig den foreløbige Finantslov — har været berettiget, saa at, naar den har været rigtig, saa ere vi fyldestgjorte med, at det har benyttet Regjeringens Magtfuldkommenhed til at handle for at naae et godt Maal i Statens Tjeneste.“ Han forsvarede igjen yderligere dette senere og angriber Folkethinget for, at det havde stillet sig paa det Standpunkt at gjøre det umuligt for Kongen at benytte sit Prærogativ, naar han vilde. Forholdet var jo nemlig dette, at der var en Konflikt mellem Folkethinget og Regjeringen. Folkethinget mente at maatte antage, at Regjeringen havde den Hensigt at opløse Folkethinget for gennem en Opløsning at naae sin Villie. Dette vilde man forhindre Regjeringen i og gjøre det derved, at man ikke vilde vedtage nogen Finantslov, som kunde afløse den foreløbige Bevillingslov, som var givet, inden denne var udløbet. Da man fra Folkethingets Side stillede sig paa dette

Standpunkt, tog Regjeringen den Beslutning at opløse Folkethinget. Opøsningen fandt Sted, og de nye Valg fandt Sted, men Rigsdagen kunde først komme sammen, efter at det Tidrum var udløbet, for hvilket den foreløbige Bevillingslov gjaldt, og da benyttede Regjeringen sig af den Magt, som den ansaa sig for at være i Besiddelse af, til at udstede den første provisoriske Finantslov, vi kjende her i Landet, og det var dette Spørgsmaal, som var for, da Tscherning udtalte sig, som jeg her har oplæst. Jeg er derfor enig med det ærede Medlem for Svendborg Amts 2den Valgkreds (Hansen), naar han anførte Tscherning som den, der har været imod Provisorierne. Jeg er enig med ham i, at det er rigtigt, hvad han sagde, Tscherning havde sagt baade paa den grundlovgivende Rigsforsamling og senere. Men det ærede Medlem glemte, at ligesom Tscherning altid vendte sig mod det, han ansaa for uret fra den ene Side, vendte han sig ogsaa mod den Uret, som efter hans Mening blev foretaget fra den anden Side. Derfor talte han i 1853 saaledes, som han gjorde, fordi det var hans Opfattelse, at der her fra Thingets Side var indtaget en Stilling, hvorved man gik udenfor den Ret, som tilkom Folkethinget. Her staa vi ved det, der er det afgjørende Spørgsmaal nu; thi jeg for mit Bedkommende skjønner ikke rettere, end at dette Things Flertal har gjort sig skyldig i det samme Overgreb, som blev gjort i 1853, idet det har villet begrænse de Rettigheder, som tilkom andre Dele af Statsmagten, hvorved Folkethingets Flertal ikke har opnaaet Andet end at svække sin egen Stilling.

Svar: Det havde ingenlunde været min Hensigt at tage Del i denne Debat; men efter den sidste ærede Talers Oplesen af den Mandts Ord, hvortil han henviser for at styrke sine Paastaaender for den Politik, som fra den anden Side er ført, føler jeg mig kaldet til at optræde og protestere, og det ikke alene for mit eget personlige Bedkommende. Da jeg regner det for en Ære at være Elev af den afbøde Oberst Tscherning, som nu paaberaabes fra den anden Side, saa vil jeg sige, at jeg har i denne Sal ikke een, men mange Gange, hørt levende Vidnesbyrd om, hvorledes den Side har betjæmpet ham næsten ved enhver Lei-